

Reactie op wetsvoorstel Wet stikstofreductie en natuurverbetering in het kader van consultatie

■■■■■■■■■■, BAM Infraconsult, 10-06-2020

Vele goede punten zie ik, in het bijzonder de landelijke, integrale aanpak. Op een wezenlijk onderdeel vind ik het wetsvoorstel niet dwingend genoeg. Op een ander belangrijk onderdeel mis ik een regeling. Daarnaast levert het mij wat vragen op.

Ten aanzien van het eerste. Er wordt gebruik gemaakt van een streefwaarde voor het verminderen van de depositie van stikstof op daarvoor gevoelige habitats in Natura 2000-gebieden. Die streefwaarde voor 2030 zal onder meer voor 50% van de stikstofgevoelige gebieden op het niveau van de kritische depositiewaarden zijn. Blijkens de MvT geeft de formulering 'streefwaarde' aan dat de depositiedoelstelling geen resultaatsverplichting is maar een inspanningsverplichting betreft. Naar mijn oordeel dient dit een resultaatsverplichting te zijn. Zonder dat is het gedurende die hele periode niet op voorhand zeker dat projecten in de toekomst bij achterblijven van maatregelen door de overheid steeds vergunning kunnen krijgen. Thans al zijn voor veel gebieden de kritische depositiewaarden al dermate overschreden dat een Wnb-vergunning (zonder een beroep op een ADC-toets te doen) niet verkregen kunnen worden, dan wel onherroepelijke vergunningen vatbaar zijn voor intrekking. Verder hebben de kritische depositiewaarden in dit wetsvoorstel een zeker karakter van een drempelwaarde wat betreft het aannemen van een vergunninglicht. Verkregen vergunningen die niet op grond van een ADC toets zijn verleend zouden dan wellicht door de rechter onderuit kunnen worden gehaald of dergelijke verkregen vergunningen vatbaar voor intrekking, op de grond dat bij slechts een inspanningsplicht in plaats van een resultaatsverplichting het op moment van vergunningverlening niet zeker is of de rechtsgrond daarvan wel voldoende vaststaat. Vergelijk in analogie de Raad van State uitspraak 29 mei 2019 inzake onverbindend zijn van de PAS-regeling.

Ik mis verder kaderstellende overwegingen ten aanzien van aanspraken die initiatiefnemers op in ecologisch opzicht beschikbare ruimte in stikstofgevoelige natuurgebieden (niet: depositieruimte) bij hun vergunningaanvragen dan wel bij de vergunningverlening. Om misbruik te voorkomen dient dit gereguleerd te worden.

Vragen:

1. Houdt het wetsvoorstel wel voldoende rekening met de beschermde gebieden van art. 2.11 Wnb en is het niet te zeer gericht op Natura 2000 gebieden?
2. Is het streven tot terugbrengen van stikstofdeposities in stikstofgevoelige gebieden tot slechts de kritische depositiewaarde niet te risicovol in het kader van de vergunningverleningen Gelet op het feit dat thans er veel gebieden zijn waar die depositiewaarden nu al worden overschreden. In de gevallen waar geen beroep op de ADC-toets gedaan kan worden betekent dat projecten stil zouden kunnen komen te liggen dan wel niet aanvangen. Zou een ambitieuzere doelstelling niet meer voor de hand liggen?
3. Gaat het wetsvoorstel wel voldoende in op de taakafbakening van provincies en gemeenten in het kader van handhaving en toezicht? Met name in de gevallen waar geen natuurvergunningplicht ingevolge de Wnb en Wabo geldt levert dat in de praktijk veel problemen op, doordat gemeenten ook dan menen te moeten toezien en handhaven vanuit een verondersteld zorgprincipe tot naleving van de Wnb.
4. Zou het niet raadzaam zijn om ook vanuit een landelijk aanpak kaders te stellen voor vergunningverlening op basis van een ADC-toets? Het is op lokaal dan wel projectniveau vaak moeilijk of zelf niet mogelijk om op deze grond een vergunning te kunnen krijgen.
5. Zou het niet wenselijk zijn om werkzaamheden die dagelijks onderhoud betreffen aan bestaande bovengrondse en ondergrondse infrastructuur en woningen expliciet van vergunningplicht ingevolge de Wnb uit te sluiten?